

“Bir Başka” İrade

Elk. Elo. Müh. Mahir Ulutaş
mahir.ulutas@emo.org.tr

Zor dönemlerden geçiyoruz. Tunus, Mısır, Libya derken Suriye'yi vuran “Arap Baharı” ile yanibaşımızda hergün yüzlerce kişinin öldüğü katliam haberleri sıradanlaşıyor, emperyalist merkez ülkelerinin ve onların gönüllü taşeronlarının beslediği katiller sürüsü ile kolaylıkla teslim olmayacağı ve yine bir başka emperyalist bloğun desteklediği artık iyice belli olan bir tescilli diktatör “hesaplaşırken”, olan yine masum bölge halkına oluyor. Daha da kötüsü bu çatışma, bölgenin ve tabii ülkemizin de fay hatları olan etnik ve mezhepsel gerilimler üzerinden şekilleniyor.

Diğer yandan ülkemiz içinde 30 yıldır devam etmekte olan çatışma ortamı, yukarıda bahsedilen bölgesel gelişmelerin de etkisiyle şiddetleniyor ve haklı olarak tüm demokratik kamuoyunda, büyük toplumsal acıların yaşanmış olduğu 90'lara dönüş endişesini arttırıyor.Polis devleti uygulamaları her geçen gün yerleşirken, en temel hak arama mücadeleleri, güvenlikçi ve tahammülsüz bir dirençle karşılaşılıyor.

Bütün bu sorunları daha da derinleştiren bir başka etken de deyim yerindeyse “stratejik derinlik sarhoşluğu” diyebileceğimiz tek yanlı,

abartılı ve cüretkar politikalar olarak göze çarpıyor. “Yeni-Osmanlıcı” bölgeyi şekillendiren lider ülke hayalleri, yaşamın ve bölgenin gerçekleri karşısında tuzla buz olurken, kendi içerisinde çözülememiş kadim çelişkiler ve tarihsel fay hatları olan bir ülkenin ayakları yere basmayan “dizaynlar” peşinde koşmasının doğal sınırları olduğu anlaşılıyor.Türkiye'nin toplumsal dokusunu ve halkların kardeşliğini zehirleyecek bir etnik ve mezhepsel kutuplaşma ve çatışma riski gözle görülür bir tehlike olarak kendini gösteriyor. En vahimi ise, şu an Türkiye'nin geleceğine yön verecek büyük siyasal bloklar ve partilerin bu sorunları çözecek bir olgunluk ve iradeden de yoksun görünüyor olmaları. Kısa vadeli, dar siyasal hesaplar veya ayakları yere basmayan ham hayaller, yaşanmakta olan toplumsal çözülüşü durduracak bir umudu beslememizi iyice zorlaştırıyor.

Bu keşmekeş, tüm bu kısır tartışmaların ve kayıkçı kavgalarının ötesinde “bir başka” iradeyi çağırırken, temel satır başları da,bir boşluğun konturları vasıtasıyla yok olanı ve dolayısıyla olması gerekeni kabaca da olsa tariflemesi gibi kendini belli ediyor.

• Halkların kardeşliği temelli bir toplumsal barış politikası yaşamsal önemdedir. İnsanlık toplumunun gelmiş olduğu düzeye uygun bir şekilde, tüm halkların kendi dillerini özgürce konuşabileceği, ana dilde eğitim hakkının sorgulanamaz bir insan hakkı olduğunun bilincinde, kültürel zenginliklerin ve kendi vatandaşının tehdit olarak algılanmadığı bir uzlaşının, yaşanan çoğu problemin yegane “denge noktası” olduğu anlaşılmalıdır.

• Laiklik çağdaş bir toplumun sıfır noktasıdır. Zorunlu din derslerinin, devletten tanımlı dinin reddedildiği bir politik söylem hızla yükseltilmek zorundadır.

• Halkın hakları vardır. İnsan hakkı kavramı, toplumsal hakları da içine alacak şekilde genişletilmelidir: **Güvenli barınma bir haktır, ulaşım bir haktır, parasız eğitim bir haktır, kesintisiz iletişim ve enerjiye erişim bir haktır.**

Bu ülkenin mühendislerinin, mimarlarının ve emek/meslek örgütlerinin yıllardır bayraktarlığını yaptığı toplumsal yararı ve insan haklarını öne alan bu ilkeler bütünü, bugün bir varlık/yokluk sorununun da yegane çözümü haline gelmiştir.